

FRANZ KAFKA

Γιοζεφίνε ή αοιδός
και άλλα διηγήματα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Στή συναγωγή μας...</i>	11
Προϊόν διασταύρωσης	18
<i>Ὁ Μπλοῦμφελντ τὸ γεροντοπαλίκαρο...</i>	21
<i>Ἡ ἔγνοια τοῦ οἰκογενειάρχη</i>	66
<i>Ἡ γέφυρα</i>	69
<i>Ἡ σιωπὴ τῶν Σειρήνων</i>	71
Γιοζεφίνε ἡ αἰοιδὸς ἢ Ὁ λαὸς τῶν ποντικιῶν	74
<i>Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ σπαζοκεφαλιά...</i>	109
<i>Ὁ Ποσειδώνας</i>	111
<i>Ἐπιθυμία νὰ γίνεις Ἰνδιάνος</i>	114
<i>Μικρὸς μύθος</i>	115
<i>Ὁ νέος δικηγόρος</i>	116
<i>Τὸ ὄρνεο</i>	118
<i>Τσακάλια καὶ Ἄραβες</i>	120
<i>Χτὲς ἦρθε καὶ μὲ βροῆκε μιὰ ἀδυναμία...</i>	128
<i>Τὰ δυὸ χέρια μου ἔπιασαν νὰ παλεύουν...</i>	130

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	134
ΕΠΙΜΕΤΡΟ	
Κατερίνα Καρακάση, Γιοζεφίνε ἡ αἰοιδὸς ἡ Ὅ λαὸς τῶν ποντικιῶν	137
Μαργαρίτα Ζαχαριάδου, Μία καφκικὴ ζωολογία. Οἱ ἀδιανόητες ἐκδοχὲς τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου	165
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ	171

Προϊόν διασταύρωσης

ΕΧΩ ΕΝΑ πολύ ιδιαίτερο ζῶο, μισό γατάκι, μισό άρνί. Είμαι κληρονομιά άπό τόν πατέρα μου, άλλά μόνο έπί τῶν ήμερῶν μου έξελίχθηκε, παλιότερα ήταν πολύ περισσότερο άρνι άπ' όσο γατάκι, τώρα όμως έχει κι άπό τά δύο άκριβῶς έξίσου. Άπό τή γάτα, τὸ κεφάλι και τά νύχια, άπό τὸ άρνί, τὸ μέγεθος και τὸ σουλούπι, ένῶ άπό άμφότερα, τά μάτια, τά όποια είμαι στραφταλιστά και μειλίχια, τὸ τρίχωμα, πὸν είμαι άπαλὸ και κοντό, τὶς κινήσεις, πὸν είμαι τόσο τὸ χοροπηδητὸ όσο και ή ρευστὴ εὐλυγισία· όταν έχει λιακάδα, κουλουριάζεται στὸ περβάζι και γουργουρίζει, στὰ λιβάδια τρέχει σάν τρελὸ και δέν πιάνεται, τὶς γάτες τὶς άποφεύγει, στὰ άρνιά θέλει νά έπιτίθεται, τὶς νύχτες μὲ φεγγάρι ή άκρη τῆς στέγης είμαι ὁ άγαπημένος του περίπατος, νά νιαουρίζει δέν ξέρει και τὰ ποντίκια τὰ σιχαίνεται, είμαι ίκανὸ νά καραδοκεῖ

μέ τις ὥρες πλάι στὸ κοτέτσι, ὥστόσο ποτὲ μέχρι τώρα δὲν ἔχει ἐκμεταλλευτεῖ εὐκαιρία νὰ σκοτώσει· τὸ τρέφω μὲ γλυκὸ γάλα, αὐτὸ τοῦ ταιριάζει πιὸ πολὺ, κι ἐκεῖνο μὲ μακρόσυρτες γλειψιές τὸ ρουφάει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μυτερά του δόντια. Φυσικὰ ἀποτελεῖ σπουδαῖο θέαμα γιὰ τὰ παιδιὰ. Τὰ πρωινὰ τῆς Κυριακῆς ἔχει ἐπισκεπτήριο· βάζω τὸ ζωάκι πάνω στὰ πόδια μου καὶ τὰ παιδιὰ ὀλόκληρης τῆς γειτονιάς στέκονται γύρω μου. Τότε διατυπώνονται καὶ κάθε λογῆς παράξενες ἐρωτήσεις, πού κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐγὼ δὲν σκοτίζομαι καθόλου, ἀπλῶς ἀρκοῦμαι, χωρὶς περαιτέρω ἐπεξηγήσεις, νὰ ἐπιδεικνύω αὐτὸ πού ἔχω. Καμιά φορὰ τὰ παιδιὰ φέρνουν μαζί τους καὶ γάτες, κάποτε μάλιστα ἔφεραν καὶ δύο ἀρνιά· παρὰ τίς προσδοκίες τους ὅμως, δὲν ἐκτυλίχθηκε καμμία σκηνὴ ἀναγνώρισης, τὰ ζῶα κοιτάζονταν ἤρεμα μὲ τὰ ζωώδη μάτια τους, ἐκλαμβάνοντας προφανῶς τὴν ὑπαρξή τους ὡς δεδομένη ἀπὸ τὸν Θεό.

Ὅταν εἶναι πάνω στὰ πόδια μου, τὸ ζῶο δὲν καταλαβαίνει οὔτε φόβο οὔτε ἐπιθυμία γιὰ κυνήγι. Ἔτσι κουρνιασμένο ἐπάνω μου, νιώθει ἀπολύτως εὐτυχές. Μένει πιστὸ στὴν οἰκογένεια πού τὸ ἀνέθρεψε. Δὲν πρόκειται βεβαίως γιὰ καμμία ἐξαιρετικὰ ἀσυνήθιστη πίστη, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀλάθητο ἔνστικτο ἐνὸς ζώου, πού μπορεῖ νὰ ἔχει ἀμέτρητους συγ-

γενεῖς ἐξ ἀγχιστείας πάνω στὴ γῆ ἀλλὰ πιθανῶς κανέναν κοντινὸ ἐξ αἵματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ προστασία ποὺ ἔχει βρεῖ σ' ἐμᾶς τοῦ εἶναι ἱερή. Καμιὰ φορὰ δὲν κρατιέμαι νὰ μὴ γελάσω, ὅταν ἀρχίζει νὰ μὲ μυρίζει καὶ νὰ μπλέκεται ἀνάμεσα στὰ πόδια μου καὶ νὰ μὴν ξεκολλάει μὲ κανέναν τρόπο ἀπὸ μένα. Γιατὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ποὺ εἶναι καὶ ἀρνὶ καὶ γάτα, θέλει νὰ εἶναι καὶ σκυλί. Πάντως, σοβαρά, κάτι τέτοιο πιστεύω. Ἐχει μέσα του τὴν ἀνησυχία καὶ τῶν δύο, καὶ τῆς γάτας καὶ τοῦ ἀρνιοῦ, ὅσο κι ἂν διαφέρουν μεταξύ τους. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀντέχει τὸ ἴδιο του τὸ πετσί. Ἴσως τὸ μαχαίρι τοῦ χασάπη νὰ τὸ λύτρωνε τὸ ζῶο, ὀφείλω ὅμως νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῶ, γιατί εἶναι κληρονομιά μου.

(1917)